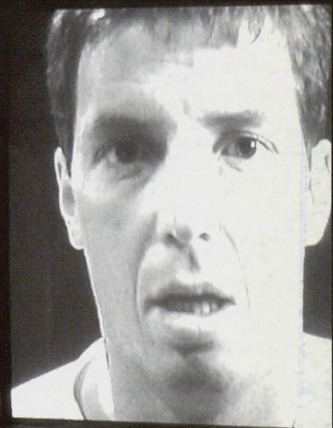

Ebbe

Geir Johan Nergaard

JVC

Tale Næss

Den hvite byen

TRØNDELAG
TEATER

Trøndelag Dramatiske Selskab

Våren 1997 tok jeg initiativet til opprettelsen av en skribentklubb med ovenstående navn. Kjente og ukjente midtnorske pennefødere med og uten erfaring ble uformelt invitert til å vurdere teater som eventuell uttrykksform.

I juni 1997 møttes omkring tyve skrivefødere for første gang, og siden har vi nesten månedlig hatt to typer samlinger. Den ene har bestått i å se forestillinger og diskutere disse umiddelbart etterpå, for å utveksle synspunkter på hvorfor visse ting fungerer scenisk godt, og andre mindre godt. Å se anvendt dramaturgi fungere eller ikke fungere. Mange morsomme debatter har gitt inspirasjon både til potensielle dramatikere og dramaturg / instruktør bak de forskjellige forestillingene som har vært sett.

Den andre samværsmåten har vært rettet mot idétilfang. I min invitasjon understreket jeg viktigheten av stadig nye norske skuespill. Uten disse kan ikke teatret forholde seg til den lokale og globale virkeligheten det skal fungere i. Invitasjonen var også en oppfordring til å komme med idéer til énaktere i forbindelse med tusenårsskiftet. Alle deltakerne leverte skisser eller synopsis til slike énaktere, selv om ingen kjente seg bundet av selve temaet "tusenårsskiftet".

Disse skissene ble så, ett for ett, gjennomgått og behandlet i plenum. For mange var det nytt, og kanskje litt farlig, å få sine idéer / skisser vurdert av skrivende kolleger. Tilbakemeldingene kunne ofte være svært direkte og ærlige!

Etter dette plenumsstadiet leverte deltakerne ferdig utskrevne énaktere eller enkeltscener med beskrivelse av videre handlingsgang. Teatersjef, dramaturg og kunstnerisk råd valgte deretter ut tre av susjettene til videre bearbeidelse i verkstedsform, med forfatter, instruktør, dramaturg og skuespillere.

Kveldens to énaktere, produsert i full skala, er resultat av verkstedsarbeidet – dessverre måtte den tredje utgå på grunn av teatrets anstrengte økonomi. Dette er sterkt å beklage, ettersom Ingeborg Eliassens "Räkna dom lyckliga stunderna bara" gir et overraskende perspektiv på mennesker ved et tidsskille. Forhåpentlig kan hennes tekst få sin sceniske sjans ved en senere anledning.

Velkommen!

Teatersjef

Ebbe av Geir Johan Nergaard

Ebbe Roar Kjølvs Jensen

Den hvite byen

av Tale Næss

Andrea Hildegunn Eggen

Sten Trond Peter Stamsø Munch

Preben Jan Frostad

Pilgrimen Roar Kjølvs Jensen

Regi

Trond Birkedal

assistent Kirsti Ulvestad

**Scenografi/
kostymer**

Per Kristian Solbakken

Musikk

Håvard Lund

Lysdesign

Eivind Myren

Masker

Anne Wickstrøm

Inspisient Ane Aass

Sufflør Ann Eli Aasgård

Teknisk ansvarlig Bård Flikke

Lyd Jan-Emil Indergaard

Video Hans Christian Gilje

Program May Selmer

Grafisk utforming Mette Renée Green

Foto fra prøvene Jørn Adde

Plakat Per Kristian Solbakken

Ansvarlig utgiver Ola B. Johannessen

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder
Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt
Mobiltelefoner må være avslått

Urpremiere 29. januar 2000

GJENSIDIGE

Telenor

TEATER

KJELLEREN

Ebbe

Det vanskelige andreverket

I 1995 ble stykket "Læretid" av Geir Johan Nergaard satt opp ved Den Nationale Scene i Bergen. Det handlet om det vanskelige parforholdet og om kjønnsforskjeller. Så spør det da om Ebbe, som vi møter i énakteren med samme navn, har lært noe som helst. I hvert fall er han en mann i førtiårene som er blitt alene etter et samlivsbrudd.

– Dette er det vanskelige andreverket mitt, sier Nergaard. Jeg håper det ikke skal gå like lang tid til det neste stykket mitt blir vist på en scene.

Men se, det kommer vel litt an på hvordan den godeste Nergaard velger å bruke tiden sin. For 47-åringen har vært en slags kulturpotet siden han gikk ut av gymnaset i 1972. Han har studert både sosialpedagogikk, musikk og skrivekunst, og han har hatt et utall jobber med tilknytning til kulturlivet. Han har vært kommunal kultursekretær, turistinformator og fritidssekretær. I teatersammenheng har han vært inspisient, dukkespiller, musiker, dramturg-assistent og instruktør for amatørskuespillere. Og altså dramatiker med det vanskelige andreverket som nå oppføres i Teaterkjelleren.

Det er på sett og vis en fortsettelse av det første. Etter et vanskelig samliv kommer som regel bruddet. Ebbe er blitt alene. Og det er viktig for ham å finne ut av om han klarer seg alene. Ifølge Geir Johan Nergaard føler Ebbe seg ynkelig og selvmedlidende. Og han føler et behov for å tømme seg.

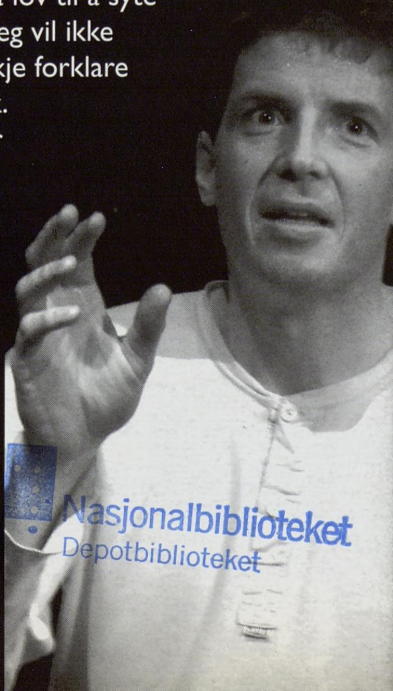
– Så dette er nok en beretning om den ynkelige førtiåringen som syter og klager og drikker øl og zapper på TV'en?

– Tja, ler Geir. Jeg lar ham få lov til å syte når han føler for det. Men jeg vil ikke henge ut menn, jeg vil kanskje forklare kvinner hvorfor det blir slik.

Jeg tror i hvert fall at det er det jeg vil. Ebbe tillater seg å være navlebeskuende og narsisstisk, men han plager ikke andre med det.

Han prøver bare å finne ut av seg selv og livet sitt, men om han kommer til noen konklusjon, det får bare de vite som går og ser stykket.

Hans Robertsen

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

Debuten

Det er kanskje litt sterkt å kalle henne debutant, for Tale Næss har allerede gitt ut to romaner og to diktsamlinger. "Den hvite byen" er hennes første store dramatiske arbeid.

Tale Næss burde vel egentlig vært noe innenfor filmen, for hun er cand.philol. med film, video og fjernsyn mellomfag og filmhistorie hovedfag. Men selv om hun ved et par anledninger har vært regiassistent for kortfilmproduksjoner, er det som forfatter hun er kjent og kritikerrost, ikke minst for den poetiske måten hun uttrykker seg på.

– Jeg vil først og fremst gi en opplevelse, sier Tale Næss. Gjennom den vil jeg vise at samfunnet også baserer seg på myter og trosforestillinger – ikke bare historie og fakta. Alt dette er med på å forme oss og gjøre oss til den vi er.

Tale Næss beskriver stykket sitt som et trekantdrama om tvil, tro, kjærlighet og makt. En fremtidsversjon der samfunnet er gjennomrasjonalisert og man ikke lenger har noen begrep om tro.

Handlingen i "Den hvite byen" er lagt til en katedral som har ligget under vann etter en oversvømmelse. Etterhvert som vannet synker kommer den til syne. De tre hovedpersonene i stykket har hver sin idé om hva slags bygg dette er, men hva vet de...?

– Blir så dette et stykke med en pessimistisk fremstidsvisjon?

– Nei, jeg prøver først og fremst å være poetisk og realistisk, sier hun.

Det er farlig når noen påberoper seg enerett på sannheten. Håpet ligger i å søke etter den.

Det er der det positive i stykket ligger.

Hans Robertsen

Den hvite byen

